

ventet at faa en anden Lejlighed til Oktober Flyttedag, end overfor de ganske unge, som maaske kan udsætte at stifte Bo? Jeg giver nemlig det ærede Medlem Hr. Kragh Ret i, at dette er jo det praktiske Forhold. Det praktiske Forhold er, at det er de unge, nye Husstande, der maa vente saa længe med at stifte Bo. Naar det er Hovedovervejelsen, saa forekommer det mig ikke, at det kan være tvivlsomt, at man maa naa til det Resultat, at uanset at et saadant Forslag maa medføre Vanskeligheder, er det rimeligere, at disse Vanskeligheder lægges over paa dem, der staar forholdsvis frit, end paa dem, der i Forvejen maaske sidder med Kone og mange Børn.

Dette har jo ogsaa været de forskellige ærede Medlemmer, der har haft Ordet, klart, og ogsaa det ærede Medlem Hr. Rytter er jo klar derover, idet han sagde, at Forslaget er begrænset meget stærkt; men samtidig sagde det ærede Medlem rigtig nok, at det greb meget stærkt ind i Kontraktfriheden. Jeg kan ikke indrømme, at man samtidig kan hævde disse to Ting. Naar Forslaget er begrænset saa stærkt, som det er her, saa griber det ikke ind i de private Aftaler uden i de Tilfælde, hvor den enige Kommunalbestyrelse finder, at Nødtilstanden gør det rimeligt at gribe ind i de private Aftaler, og saa kan man ikke tale om, at det er et stærkt Indgreb. Man kan maaske godt sige, som det ærede Medlem Hr. Rytter sagde, at Forslaget ikke hjælper stort, men naar de Kommunalbestyrelser, som kender Forholdene nøje, eller i hvert Tilfælde nogle af dem, meget energisk anmoder om at faa det alligevel, saa synes jeg, man skulde rette sig efter deres Ønske, det er dem, der sidder med Vanskelighederne i Øjeblikket, ikke os, saa jeg synes, man skulde vise dem det Hensyn at søge at hjælpe dem, saa vidt det er muligt. Dette Forslag er de tilfreds med, men derimod tror jeg ikke, de vilde være tilfreds med at faa den Ordning, det ærede Medlem Hr. Rytter skitserede. Ja, jeg ved ikke, om det ærede Medlem mente, jeg skulde lade mig interviewe, eller jeg skulde udstede en Redegørelse, hvori jeg henstillede til Folk at tale sig til Rette; noget saadant tror jeg ikke, at de vilde føle sig tilfreds med, og jeg føler mig overbevist om, at det ærede Medlem Hr. Ryt-

ter Dagen efter vilde rykke ud med en Moderklæring.

Det ærede Medlem Hr. Kragh slog særlig ned paa to Punkter i Lovforslaget. Det ene Punkt vedrørte § 5, som det ærede Medlem Hr. Rytter ogsaa berørte. Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at det var vist dog at gaa for vidt, naar man ikke vilde, at de af Kommunalbestyrelsen eller Nævnet i Henhold til denne Lov truffne Afgørelser skulde komme for Domstolene eller for Overnævnet. Lad os dog nu en Gang se, hvordan Sagen egentlig ligger. Den ligger saaledes, at Udsættelse ved Flyttedagstid kun kan meddeles under disse meget strenge Betingelser, dernæst kun kan meddeles, hvor vedkommende Lejers Forhold i øvrigt taler derfor, og saa er der endelig den Bestemmelse, som er gjort gældende af andre ærede Medlemmer, og som jeg vil henlede det ærede Medlem Hr. Kraghs Opmærksomhed paa, at Udsættelsen kun kan gives, naar samtlige mødende Medlemmer af Kommunalbestyrelsen derom er enige. Jeg synes, det er saa stærke Kauteler, at man kan gaa ud fra, at hvor det som her drejer sig om en rent midlertidig Nødhjælp for at undgaa en Vanskelighed, ikke om at tilsidesætte en privat Aftale for bestandig, er det rimeligt at give denne Udsættelse. Det vilde i Virkeligheden, saa vidt jeg kan se, i mange Tilfælde i hvert Fald, kun bringe Forvirring, hvis der var Adgang til at indanke en saadan Sag: Der gives en Tilladelse af en enig Kommunalbestyrelse til vedkommende Lejer; den anden, den nye Husstand, der vil flytte ind, vil ikke finde sig i det; Sagen kommer saa for Domstolene, kan eventuelt appelleres, men hvor lang Tid vil der ikke medgaa, hvor begge Familier svæver i fuldkommen Uvished om, hvorledes Stillingen vil være? Jeg har ikke sat § 5 ind — § 5 har jo staaet i tidligere Love — af noget som helst Ønske om, at vedkommende Borger ikke skulde faa sin Ret, men jeg har sat den ind i Lovforslaget af Hensyn til ikke at gøre den Situation, der forelaa, endnu vanskeligere, end den allerede er i Forvejen, og det vilde den uværgelig blive, naar man indenfor denne Frist skulde kunne indanke Sagen for Domstolene eller for Overnævnet. Derfor vil jeg anmode det ærede Medlem Hr. Kragh om at lægge